

Sygn. akt VII U 1059/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2014 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

Protokolant: Grzegorz Gut

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2014 r. w Warszawie

sprawy M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę (z warunków szczególnych)

na skutek odwołania M. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 2 lipca 2012 r., znak: ENMS/6/(...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje M. K. prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 1 marca 2012 roku,
2. stwierdza, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w ustaleniu ostatniej istotnej okoliczności w sprawie,
3. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz M. K. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oddalając wniosek o zasądzenie kosztów w pozostałym zakresie.

UZASADNIENIE

M. K. w dniu 30 lipca 2012 r. złożyła do Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, odwołanie w związku z odmową przyznania prawa do emerytury.

W uzasadnieniu odwołania odwołująca podniosła, że ZUS nie wliczył jej do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu od 25 sierpnia 1994 r. do 30 czerwca 1998 r. kiedy to była zatrudniona w Hucie (...) (k. 2 a.s).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że ubezpieczona nie spełnia przesłanki rozwiązania stosunku pracy, a także przesłanki stażu pracy w szczególnych warunkach. Zdaniem organu rentowego odwołująca udokumentowała jedynie 12 lat, 5 miesięcy i 10 dni stażu pracy w szczególnych warunkach. Jednocześnie ZUS podniósł, że nie wliczył ubezpieczonej do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu od 25 sierpnia 1994 r. do 31

grudnia 1998 r., kiedy to pracowała w Hucie (...), gdyż M. K. nie dostarczyła za ten okres świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach (k.3-3v a.s.).

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2012 r. wydanym w sprawie o sygnaturze VII U 1168/12 Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie M. K. od decyzji ZUS z dnia 2 lipca 2012r., znak: ENMS/6/(...) W uzasadnieniu wyroku Sąd podniósł, że ubezpieczona posiada wymagany okres składkowy i nieskładkowy uprawniający ją do uzyskania prawa do świadczenia, ukończyła 55 lat, nie należy do żadnego funduszu emerytalnego. Nadto wskazał, iż nie udowodniła 15 letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach oraz nie rozwiązała stosunku pracy. Jednocześnie Sąd podkreślił, że do uzyskania prawa do świadczenia emerytalnego z warunków szczególnych niezbędnym jest spełnienie wszystkich łącznie przesłanek wynikających z art. 184 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz z § 2 i § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. A odwołująca na dzień wydania decyzji pozostawała w stosunku pracy, przez co nie wypełniła warunku o którym mowa w przepisie art. 184 ustawy emerytalnej (wyrok z dnia 19 grudnia 2012r. wraz z uzasadnieniem, k. 40 a.s, k. 44-47 a.s.).

W wyniku apelacji od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie wniesionej przez pełnomocnika odwołującej, Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2013r. uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu Warszawa – Praga w Warszawie do ponownego rozpoznania (wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 16 kwietnia 2014 r., sygn. akt III AUa 866/13, k. 69 a.s.). W uzasadnieniu wydanego wyroku Sąd drugiej instancji wskazał, iż Sąd Okręgowy rozpoznając odwołanie od decyzji zaskarżonej wyrokował w dniu 19 grudnia 2012 r., a więc wtedy, gdy jeszcze nie został wyeliminowany zapis o konieczności rozwiązania umowy o pracę dla nabycia prawa do emerytury w oparciu o przepis art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r., ale miał ten zapis wejść w życie od 1 stycznia 2013 r. Jednakże, w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy winien przy wyrokowaniu wziąć pod uwagę zarówno istniejące okoliczności faktyczne jak i stan prawny. Zatem, Sąd Okręgowy winien przesłuchać zgromadzonych przez ubezpieczoną świadków, dokonać analizy dokumentów znajdujących się w aktach osobowych M. K., mając także na uwadze, że zakład pracy w świadectwie pracy z dnia 30 czerwca 1999 r. zawarł informację, że pracownik wykonywał pracę w warunkach szczególnych (uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego, k. 70 – 76 a.s.).

W dniu 28 listopada 2014 r. pełnomocnik odwołującej wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2.000 zł (k.132 a.s.).

Sąd Okręgowy po ponownym rozpoznaniu sprawy ustalił następujący stan faktyczny:

M. K., ur. (...). W dniu 8 marca 2012 r. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Inspektoracie W. – P. wiosek o emeryturę. Wraz z wnioskiem złożyła kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych, świadectwa pracy, zaświadczenia (k.1-30 a.r.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. decyzją z dnia 2 lipca 2012 r., znak: ENMS/6/(...) odmówił M. K. prawa do emerytury wskazując, iż nie udowodniła ona wymaganego 15 letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. Nadto, organ rentowy podniósł, że na dzień 1 stycznia 1999 r. odwołująca uzyskała staż pracy w warunkach szczególnych wynoszący 12 lat, 5 miesięcy i 10 dni, uzyskała staż pracy łączny w wymiarze 22 lat, 4 miesięcy i 2 dni, w tym 4 lata, 4 miesiące i 6 dni okres nieskładkowy oraz 17 lat, 11 miesięcy i 26 dni okres składkowy. Jednocześnie ZUS wywiódł, że nie uznał okresu od 25 sierpnia 1994 r. do 21 grudnia 1998 r. z powodu braku świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach (k.87- 87v a.r.).

M. K. odwołała się od w/w wymienionej decyzji organu rentowego do Sądu i tym samym zainicjował niniejsze postępowanie odwoławcze (k. 2 a.s.).

Ubezpieczona w toku postępowania podniosła, iż pracę w warunkach szczególnych wykonywała w okresie 25 sierpnia 1994 r. do 30 czerwca 1999 r. w Hucie (...) na stanowisku aparaturowa obróbki płomieniowej szkła – transportowy (k.25-27 a.r.).

Sąd Okręgowy ustalił że: M. K. w spornym okresie pracowała w Hucie (...) w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku aparaturowa obróbki płomieniowej szkła – transportowy. W ramach zajmowanego stanowiska przyklejała specjalną szklaną rurkę do gorącego termosu jednocześnie dmuchając na szkło. Tę czynność wykonywała przy użyciu palnika. Po zrobieniu termosu odkładała go na taśmę transmisyjną i rozpoczynała następny produkt. W pomieszczeniu, w którym pracowała było bardzo gorąco. Przy wykonywaniu tych czynności nie miała odzieży ochronnej. Ze złożonego świadectwa pracy z dnia 30 czerwca 1999 r. oraz z zaświadczenia wystawionego przez archiwum Centrum (...) Spółki z o.o. w W. wynika, iż wykonywała pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (zeznania świadka A. K.– k.105 a.s.; zeznania świadka J. S. – k.105-106 a.s.; zeznania świadka Z. B. – k.106 a.s.; zeznania świadka D. S.- k.106 a.s.; k.25-27 a.r.).

W toku postępowania sądowego, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu BHP na okoliczność ustalenia, której pozycji z wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia rady ministrów z 7 lutego 1983 roku odpowiada praca wykonywana przez odwołującą na stanowisku kapilarki w okresie od 25 sierpnia 1994 roku do 30 czerwca 1999 roku (k.107 a.s.)

Biegła sądowa zakresu BHP M. M. w opinii z dnia 19 października 2014 r. wskazała, że odwołująca była zatrudniona w Hucie (...) w okresie od 25 sierpnia 1994 r. do 30 czerwca 1999 r. na stanowisku aparaturowa obróbki płomieniowej szkła – transportowy w systemie 4 zmianowym, w wymiarze 6 godzinnym na Wydziale Termosów. Nadto, biegła podniosła, że odwołująca nie uczestniczyła w procesie produkcji kapilar, a jedynie łączyła je z elementem termosu, przy pomocy wysokiej temperatury uzyskiwanej przez płomień palnika. Jednocześnie biegła wywiodła, że operator urządzeń do obróbki płomieniowej szkła znajduje się w grupie operatorzy urządzeń przemysłu szklarskiego i obejmuje grupę elementarną 8131. Co więcej, biegła wskazała, że praca w hucie szkła odbywała się w trudnych warunkach z uwagi na wysoką temperaturę oraz szkodliwe czynniki chemiczne- pyły kwarcu. Biegła zwróciła uwagę na to, że najwięcej pyłów najbardziej szkodliwych dla ludzi, powstaje w hucie szkła w trakcie przygotowania mieszanek mineralnych. Tym samym, działanie pyłu kwarcu może wywołać chorobę po długim czasie. Zatem, w ocenie biegłej kwalifikacja pracy do pracy w warunkach szczególnych, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wiąże się z zajmowanym stanowiskiem pracy lub charakterem wykonywanych prac, uwzględnionych w załącznikach do wyżej wymienionego rozporządzenia.

Wobec powyższego, biegła zważyła, iż praca wykonywana przez odwołującą na stanowisku kapilarki (aparaturowy obróbki płomieniowej szkła, transportowy) w okresie od 25 sierpnia 1994 r. do 30 czerwca 1999 r. odpowiada pozycji 3 – formowanie wyrobów szklanych, dział XIII, (w zespołach formujących szkło) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (k.109-115 a.s.).

W dniu 5 listopada 2014 r. ZUS złożył pismo, w którym poinformował, iż nie wnosi uwag do opinii biegłego z zakresu BHP z dnia 19 października 2014 r.. Nadto wskazał, że hipotetyczny staż pracy w szczególnych warunkach uwzględniony przez organ rentowy i biegłego wynosi 16 lat, 8 miesięcy i 16 dni (k.125 a.s.).

Powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dokumentację akt rentowych oraz osobowych oraz zeznań świadków A. K., J. S., Z. B., D. S. i opinię biegłej M. M..

Sporną kwestią było ustalenie czy prace wykonywane w badanym okresie miały charakter prac w warunkach szczególnych. Z tego względu, Sąd Okręgowy uznał przeprowadzenie dowodu w postaci opinii biegłej sądowej z zakresu BHP za uzasadnione i konieczne, albowiem opinia powołanej biegłej stanowiła podstawę do wydania orzeczenia w niniejszej sprawie. Sąd Okręgowy uznał przedstawione przez biegłą w opinii argumenty i wnioski za

spójne, jednoznaczne oraz odnoszące się w sposób wnikliwy do spornej kwestii niniejszego postępowania. Dlatego też, przedstawioną przez biegłą argumentację wyrażoną w opinii, w zakresie dotyczącym ustalenia czy wnioskodawczyni faktycznie wykonywała pracę w warunkach szczególnych w badanym okresie, Sąd uznał za własną.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał również zeznania powołanych w sprawie świadków, którzy w sposób rzeczowy i przekonujący przedstawili charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawczynię w Hucie (...). Dodatkowo uzupełniają one dowody z dokumentów, jakim są świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach oraz zaświadczenie, poprzez ich sprecyzowanie, iż stanowiskiem pracy, jakie zajmowała wnioskodawczyni we wskazanym zakładzie pracy to aparaturowa obróbki płomieniowej szkła – transportowy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. K. od decyzji organu rentowego z dnia 2 lipca 2012 r., znak: ENMS/6/(...) jest zasadne.

Na wstępie rozważań prawych, Sąd Okręgowy podkreśla, że jedyną kwestią sporną niniejszego postępowania było ustalenie czy praca wykonywana przez wnioskodawczynię w okresie od 25 sierpnia 1994 r. do 30 czerwca 1999 r. w Hucie (...) miała charakter pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z art.184 ust. 1 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2013.1440 j.t., dalej „ustawa o FUS”)- kobieta urodzona po dniu 31 grudnia 1948 r. ma prawo do emerytury po osiągnięciu 55 lat życia, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat;
- 2) okres pracy w szczególnych warunkach wynoszący co najmniej 15 lat.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W myśl ustępu 2 art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia, przy czym wiek emerytalny powyższej kategorii pracowników, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których pracownikom tym przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Dlatego też nie ma żadnej swobody przy określaniu prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Są one ściśle i jasno określone w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8 poz. 43) (dalej rozporządzenie z 1983 r.). Rozporządzenie wskazane powyżej stanowi podstawę prawną rozpoznania niniejszej sprawy, bowiem okres ich obowiązywania dotyczy kolejnych lat pracy ubezpieczonej określanych w odwołaniu przez wnioskodawczynię jako zatrudnienie w warunkach szczególnych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 cyt. Rozporządzenia Rady Ministrów - okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji - w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie

§ 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Zaświadczenie zakładu pracy powinno potwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których uzależnione jest przyznanie emerytury.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym W postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych obowiązują odstępstwa od ogólnych zasad dowodzenia podyktowane dążeniem do pełnego i wszechstronnego rozstrzygnięcia wszystkich kwestii spornych. W praktyce oznacza to, że w postępowaniu tym dopuszczalne jest wykazanie wszelkimi dowodami okoliczności, od których zależą uprawnienia do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, także wówczas, gdy z dokumentów wynika co innego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 września 1995 roku, II URN 23/95).

Jak wyżej była już mowa, przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ustanawiają zasadę, wedle której emerytura przysługuje kobiecie po ukończeniu 60 roku życia (art.24 ust.1 i art.27 pkt 1) Prawo do emerytury w wieku obniżonym (w tym związane z pracą w warunkach szczególnych) jest więc wyjątkiem od ww. reguły. W konsekwencji obowiązek udowodnienia wszystkich przesłanek do ziszczenia się tego wyjątku spoczywa na ubezpieczonej. Co więcej, wszelkie istotne wątpliwości, które pojawiają się w toku postępowania dowodowego muszą skutkować przyjęciem, że przesłanki uzyskania prawa do wyjątkowego wszak świadczenia nie zostały wykazane. Nie budzi wątpliwości, iż głównym motywem przyświecającym ustawodawcy w stworzeniu instytucji przewidzianej w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS a następnie jej zachowaniu w kształcie wynikającym z obowiązujących przepisów było założenie, że praca wykonywana w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu. Osoba wykonująca taką pracę ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Służy to swoistemu „wyrównaniu szans” na skorzystanie z prawa do emerytury. W przypadku osób wykonujących prace szczególnie wyniszczające organizm, obniżenie wieku jest skutkiem uzasadnionego medycznie wniosku, iż organizm wcześniej traci wydolność umożliwiającą dalszą aktywność zawodową. Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się więc pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Praca w warunkach szczególnych to praca, w której pracownik w znaczny sposób jest narażony na niekorzystne dla zdrowia czynniki. Jako przykład takiej pracy można wskazać na prace w narażeniu na hałas przekraczający dozwolone normy, w zapyleniu, w oparach chemicznych, w wysokich temperaturach lub zmiennych warunkach atmosferycznych.

Wszystkie obowiązki dowodowe w zakresie wykazania, że wykonywana praca w spornym okresie miała charakter pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43, ze zm.), o czym była już mowa wyżej, obciążają wnioskodawcę a nie organ rentowy.

Przeprowadzone postępowanie wykazało, iż wnioskodawczyni od 25 sierpnia 1994 r. do 30 czerwca 1999 r. pracując wykonywała pracę w warunkach szczególnych w Hucie (...) tj. wykonywała czynności zawodowe kapilarki (aparaturowy obróbki płomieniowej szkła, transportowy) odpowiadającemu pozycji 3 formowanie wyrobów szklanych, dział XIII

rozporządzenia z 1983 r. W w/w okresie odwołująca przy użyciu palnika podgrzewała kapilarę szklaną i termos tak żeby osiągnęły taką samą temperaturę, łączyła kapilarę z termosem i następnie dmuchała powietrzem z ust przez kapilarę, żeby doszło do połączenia, do powstania otworu w termosie i żeby kapilara utrzymywała się w odpowiedniej pozycji. Na hali, gdzie ubezpieczona wykonywała swoją pracę było bardzo gorąco (w tzw. wannie było około 1000-1100 ° Celcjusza).

Wobec powyższego, w ocenie Sądu Okręgowego, istotny w sprawie okazał się rodzaj pracy faktycznie wykonywanej przez wnioskodawczynię, a nie brak stosownych świadectw pracy. Należy bowiem podnieść, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być

udowadniane wszelkimi dowodami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, w tym również zeznaniami świadków i stron.

Wnioskodawczyni wykazała więc łącznie ponad 15-letni okres pracy w warunkach szczególnych i w rezultacie spełnia wszelkie przesłanki do otrzymania emerytury przewidziane w art. 32 powołanej na wstępie ustawy o emeryturach i rentach z FUS i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Odnosnie ustalenia terminu od jakiego Sąd Okręgowy uznał za zasadne przyznanie odwołującej prawa do emerytury to zastosowanie znajduje w tym zakresie art. 129 pkt. 1. ustawy o emeryturach i rentach z FUS, w oparciu o który świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Ze względu na fakt, iż ubezpieczona urodziła się w dniu (...) a wniosek o wcześniejszą emeryturę złożyła w dniu 8 marca 2012 r. Sąd przyznał ubezpieczonej wcześniejszą emeryturę od dnia 1 marca 2012 r. gdyż od tej daty M. K. spełniała wszystkie przesłanki warunkujące przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji orzeczenia.

W punkcie 2 wyroku Sąd Okręgowy zgodnie z przepisem art. 118 1a ustawy emerytalno- rentowej FUS z urzędu orzekł w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zdaniem Sądu Okręgowego, w okolicznościach przedmiotowej sprawy brak było podstaw do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego, pomimo uwzględnienia odwołania ubezpieczonej. Ubezpieczona za sporny okres zatrudnienia przedłożyła świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych, które z uwagi na wymogi formalne nie mogło być uznane przez pozwany organ rentowy. Mając na uwadze sformalizowany przebieg postępowania przed organem rentowym jak również występujące ograniczenia dowodowe, do przyznania ubezpieczonej prawa do żądanego świadczenia konieczne było przeprowadzenie postępowania dowodowego na okoliczność świadczenia pracy w warunkach szczególnych.

Rozstrzygnięcie o kosztach znajduje swoje uzasadnienie w przepisach art. 98 k.p.c. oraz § 11 ust. 2 i § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Zarządzenie: (...)

(...)